

וינה

פקידים!
תלמידים!
סטודנטים!
הרשמו עוד היום לקורס החדש ל'**קצרנות**
עברית ו/או אנגלית
(שני חודשים, פעמיים בשבוע)
באולפן גרג' (GREGG).
המנהל: ח. בריקמא (קמפינסקי)
תל-אביב: רחוב גורדון 5.
חיפה: בבית הספר 'במעלה'.
רחוב שמריהו לוי 30.
ה צ ל ח ה מ ו ז ב ט ה ת!

חליפות הריון
קצרה איזהכך

תנאים
ת"א שדר' מסדיק 19
62 19 13 12

טיולי מאורגנים

לקפריסין
10 ימים באניה 248 ל"י
8 ימים באוירון 230 ל"י

ליוון
14 יום 390 ל"י

לאיטליה
21 יום 651 ל"י

כולל דרכון והיתר יציאה קבוציים
מלון, כלכלה מלאה וטיולים

פרטים והרשמה
אחים אברהמוף
סוכנות לתיירות ונסיעות
תל-אביב, אחוזת בית 3, טל. 65217, 65218

בצמרת המשטרה עשו יד אחת כדי להכשיל את התביעה הכללית בתביעה נגד סהר!
ונציגת המדינה חוששת להזמין את ראשי המשטרה, בהיותה בטוחה שהם לא יעידו אמת!
הכריז הסידוף: "כשקראתי את התיק הזה, כבוד השופט, נקרע משהו בלבי!"

★ ★ ★

הסידוף ידע שאין טעם לפנות אל היועץ המשפטי, אל השר, אל המפקח הכללי של המשטרה. הוא ידע כי ישנה רק דרך אחת לשבור את הקנוניה: למסור את הדברים לפירסום בעתון היחיד במדינה שיעז לפרסמם. הוא ניגש להעולם הזה, ואנחנו פירסמנו את הדברים. פירסום זה נשא פרי. המזימה סוכלה. החבלה נפסקה. סהר הורשע בינן. מדינת-החוק, המוסר הציבורי, הדמוקרטיה הישראלית — ניצחו.

על כך כבודו ועל כך תפארתו של חי הסידוף, איש-המופת. והתביעה במשפט הסידוף הודתה: "שהנאשם מסר את המיסמכים שלא בעד בצע כסף, ושהנאשם האמין בכנות בצדקת המניע למעשהו, וסבר שנאמנות שתכליתו רצויה". אולם השופט חריש סירב להיכנס בכלל לרקע המעשה. הוא אסר על הסניגור להגיש לתיק את פסק-הדין של בית-המשפט העליון, המגנה את סהר וראשי המשטרה. הוא סירב אפילו לקבל כמוצג את מיכתבה של סגנית פרקליט-המחוז, אותו מסר לנו הסידוף, והכולל את האשמות המוזעזעות נגד הקצינים ולינר, זוהר וליף. דווקא את המיכתב הזה סירב השופט המלומד לקבל — אך הרשה לתביעה להגיש את כל שאר המיכתבים שמסר לנו הסידוף.

הן במהלך המשפט והן בפסק-דינו לא השאיר השופט חריש ספק כי יש לו דיעה שלילית ביותר על העולם הזה, ולא חסך הערות עוקצניות כלפי העתון — אך סירב לשמוע עדות על אמתות הדברים שפורסמו על-ידי העולם הזה.

השופט גם לא השאיר ספק ביחס לדעתו על המשטרה. "אף זו מתכליתו של בטר חון-המדינה — ...שעובד (לא) ... ייצא להוקיע את המשטרה בתור שכזו — מוסד שכל ארצה טוב בכל אתר ואתר צריך להי יות הפץ ביקרו". ובמקום אחר: "דווקא בכאן הסכנה שבאים להוקיע — כדרך שעשו המפרסמים (קרי: העולם הזה — רשות בתור שכזו, בשל מעשיהם או צל מעשיהם של יחידים".

יחידים: המפקח הכללי לשעבר של המשטרה, מפקד מחוז תל-אביב של המשטרה, ראש לישיבת 06, ראש אגף החקירות של המשטרה, ראש אגף החקירות בירושלים, ושורה ארוכה של קצינים בכירים אחרים.

שופט-ישראל חריש

★ ★ ★
לזכותו של השופט חריש יש לציין שלא הסתיר את דעותיו. בין השאר:

- על חופש העתונות: "דומה כי גם הנוטים להפליג ביותר בחופש העתונות יידעו מלהביא חופש זה למצב שלא יהיה עוד חייץ בינו לבין הפקרות גמורה".
- "הפקרות" במיקרה זה — גילוי קנוניה אפילה להכשלת החוק.
- הרי זו אותה הדיעה שהשמיע מר חיים כהן, פעמים רבות, בהיותו עדיין יועץ משפטי — וגם לאחרונה, אחרי שכבר לבש את גלימת השופט העליון.
- על זכויות האזרח: "הריבון שבידו להקנות, זכות יסוד, או להכיר בדבר היותה קנוניה, יכול ליטול ולשלול אותה לכשירצה, דרך קבע או דרך ארעי, כגון בעיתות חירום".
- משמע — אין זכות יסוד, שאין המדינה זכאית לשללה כאחת נפשה. גם את זאת כבר שמענו — מפי חיים כהן, ולפניו, מפי מייסדי הפילוסופיה וההלכה המשפטית של פרוסיה. מי כמונו, אורחי ישראל, יודעים מה זה "עיתות חירום" בפי הצמרת השלטת במדינה?

★ ★ ★

כאשר הוחרגו את מחוקקי ישראל מפני קבלת חוקי-הבטחון של חיים כהן, ואמרנו שהם עוזרים לכרות קבר לזכויות-האזרח בישראל, ענו לנו כי הוכנסה לחוק פיסקה המגינה על האזרח מפני ניצולו לרעה. והרי זה הסעיף: "אין רואים מעשה כעבירה על פי חוק זה, אם משתמעת מתוכו כוונה בתום לב — או אם נעשה בתוס'לב מתוך כוונה להביא, בדרכים שאינן פסולות לפי דין, לידי שינוי בסדרי המדינה או בפעולות רשות מרשויותיה".

סעיף זה נידון במשפט זה בפעם הראשונה. נסתבר שאין לו ערך ממש. קשה לתאר דוגמה בולטת יותר של מעשה שנעשה בתום-לב, כדי להביא לידי שינוי בסדרי המדינה או בפעולות רשות מרשויותיה — מאשר מעשהו של צנחן צעיר ופטריוטי, שהקריב את פרנסתו ואת פרנסת אמו, כדי לגלות קנוניה אפילה באחת מרשויות השלטון. ידווקא סהר, מי שהיה המפקח הכללי של משטרת ישראל, הורשע בשתי עבירות של שבועת-שקר, עבירות שעבר בהיותו בתפקידו. הוא נידון לתשעה חודשי מאסר על תנאי. חי הסידוף נאשם בכך שגילה מיסמכים בדבר קנוניה לחלץ את סהר מידי החוק — והשופט חריש דן אותו לחדשים מאסר ללא תנאי.

כאשר הזכיר פרקליטו של הסידוף כי רשויות רבות במדינה רגילות למסור חומר פנימי שלהן לאנשים בלתי-מוסמכים לשם הפקת תועלת מפלגתית, וכי סהר עצמו מסר לעורך-דינו הפרטי של עמוס בן-גוריון חומר סודי של המשטרה, השיב חריש בפסק-דינו: "דווקא השיקול שהסניגור טוען לו, כי רבים ברשויות המדינה החוטאים בחטאו של הנאשם, הוא הנותן כי מי שחוייב בדין יהא לוקה לכל יפשה הנגע". במילים אחרות: מפני שגם סהר חטא באותו חטא, ולא נתבע על כך לדין, יש להחמיר כלפי הסידוף כפליים.

★ ★ ★

השופט חריש ייחס ערך היסטורי לפסק-דינו זה. על כן עשה מעשה חסר-תקדים: במשך שבעה ימים איראפשר היה להשיג העתק של פסק-הדין. לאחר מכן נמסרו העתקים משוכפלים במכונה. השופט דאג לשיכפולו — על חשבון מי? — דבר חסר כל תקדים. לאחר מכן לא רצה השופט לשחרר את הסידוף עד לכיורו עירעורו. הוא רצה שילך מייד לבית-הסוהר. רק אחרי דיו-ודברים ארוכים, הסכים השופט חריש לדחות את המאסר.

★ ★ ★

לסיכום, הייתי רוצה לצטט מילים אחרונות שאמר איש-המופת הסידוף, לפני גור-דינו: "ההגיון הקובע שראש-המשטרה, שנחשד כבר על-ידי בית-המשפט המחוזי בשבועת-שקר, מונה לשגריר המדינה; ההגיון הקובע ששגריר ישראל באוסטריה לא יודח ממשרתו, אפילו זמנית, ואפילו כשהוא נאשם בשבועת-שקר; ההגיון המכתוב שלראשי המשטרה מותר לפתוח תיקים סודיים לעשרות בפני עורך-דין פרטי של בנו של ראש הממשלה; ההגיון האומר שקצינים בכירים, ראשי המשטרה, שהואשמו על-ידי בית-המשפט העליון במעשים פליליים לא יובאו לדין — ההגיון הזה מחייב לשלוח אותי לבית-הסוהר!"

מהנהני אם יהיה זה הגיונו של בית-המשפט הגבוה יותר, בעת ביורו העירעור.

אורי אשכול